

[Hartling.]

kommer enhver borger, hvordan radioen styres. En lytter er jo ikke et særligt væsen, en særlig slags borger, som kun er udstyret med to ører, og som kun kan én ting: lytte; men lytterne er simpelt hen os alle. Det kan da ikke være rimeligt at overlade valget af radioens styrelse til organisationer, der kun rummer 330 000 medlemmer. Det er også problematisk, at det skal koste et kontingent — det være nok så beskedent — at få adgang til at stemme ved valg til radiatorådet. Det må endvidere være et problem, om man kan lade kontrollen til et offentligt valg være så løs, som den nødvendigvis må blive ved den hidtil praktiserede måde.

Således har kritikken rejst sig, og der kunne endda tilføjes endnu en række punkter. Det er da ikke underligt, at man tidligt har været inde på tanken om et direkte lyttervalg. Når hele befolkningen er lyttere, er det også rimeligt, at alle har adgang til at stemme ved valg til radiatorådet. Allerede i tyverne og trediverne var der talsmænd for denne tanke; det konservative folkeparti førte den bl. a. frem, Hartvig Frisch nævnte den; også fra lytterforeningernes side er der stillet forslag derom, og i 1953 stillede som nævnt venstre og det konservative folkeparti et forslag i folketinget om direkte lyttervalg. Det mødte stort set venlighed, men der viste sig under udvalgsarbejdet så store vanskeligheder af valgteknisk art, at man omend modstræbende optog tanken om at lade den folkevalgte forsamling, folketinget, udpege radiatorådets lytterrepræsentanter. Man ville bevare lytterforeningernes indflydelse ved at lade dem have en indstillingsret. Udvalget sluttede dermed sit arbejde, men i oktober 1955 nedsattes et radiolovsudvalg, som afgav betænkning i oktober 1958; den højtærede undervisningsminister har derefter fremsat udvalgets forslag og altså dermed gjort det til sit forslag. Jeg skal ikke her gå ind på de valgtekniske vanskeligheder, blot sige, at når man overvejer dem, må det indrømmes, at skal vi have et reelt valg til radiatorådet omfattende hele den voksne befolkning, ganske på linje med valg til kommunalbestyrelser og til folketing, bliver det en både bekostelig og indviklet historie, og man skal tage meget fejl, om der ikke hurtigt viser sig politiske linjer i det — visse

lytterorganisationer har jo allerede et rent partipolitisk præg, og så kunne man lige så godt lade valget ske gennem folketinget. Alligevel er tanken om et direkte lyttervalg så nærliggende og vort ønske om et folkevalgt styre af radioen så stærkt, at jeg må bede om, at vi endnu en gang overvejer, om der findes mulighed for en rimelig løsning af dette problem.

Dette er vort primære ønske. Hvis det mislykkes at finde en rimelig løsning, er jeg ikke utilbøjelig til at mene, at den foreslåede ordning er brugbar, for den synes langt at være at foretrække fremfor et af ministeren udpeget råd, sådan som man har det i de fleste andre lande. Det har også gjort indtryk på mig, at forslaget er tiltrådt af hele udvalget og af lytterforeningerne. Man forstår godt, at de sidste er ængstelige for at miste deres indflydelse. I særdeleshed forstår jeg de overvejelser, som Kristelig Lytterforening har måttet gøre sig. Den ønsker at være uden for al partipolitik, men ønsker med en stor skare medlemmer bag sig at repræsentere et bestemt synspunkt. Jeg skulle dog tro, at dette synspunkt ikke ville blive tilsidesat under den foreslåede ordning, tværtimod, og det er vel også erkendelsen heraf, der er grunden til, at man, omend noget tøvende, er gået med.

Det næste principielle spørgsmål drejer sig om det daglige ansvar for radioprogrammerne. Det hævdes, at det programudvalg, som radiatorådet nedsætter, øver en så lammende og ødelæggende indflydelse på radioens medarbejdere, at de slet ikke kan lave ordentlig radio endsige yde deres bedste. Man har i den offentlige debat i de sidste uger brugt meget stærke ord. Når man som jeg ikke har noget indendørskenndskab til radiohusets forhold, men kun er almindelig lytter til radioen og tilskuer til de stridigheder, man opfører, er det en lille smule ubegribeligt, at man bruger så voldsomme ord. Så vidt jeg kan bedømme, øves der godt og dygtigt arbejde af radioens folk. Der kan naturligvis altid være noget at kritisere, hvordan skulle det kunne undgås, når man dag ud og dag ind sender et så broget og mangesidigt stof, men jeg har som sagt indtryk af, at der øves godt og dygtigt arbejde og et arbejde i stor frihed. Jeg har bestemt ikke indtryk af, at radioens folk ikke kan boltre sig, og på mig virker de